Sbírka soudních rozhodnutí

STANOVISKO GENERÁLNÍHO ADVOKÁTA
RIMVYDASE NORKUSE
přednesené dne 20. listopadu 2025 [1]

Věci C-498/24 P a C-499/24 P

Çolakoğlu Metalurji AŞ,
Çolakoğlu Dış Ticaret AŞ
proti
Evropské komisi (C-498/24 P)
a
Ereğli Demir ve Çelik Fabrikaları TAŞ,
İskenderun Demir ve Çelik AŞ,
Erdemir Çelik Servis Merkezi Sanayi ve Ticaret AŞ
proti

Evropské komisi (C-499/24 P)

„Kasační opravný prostředek – Dumping – Prováděcí nařízení (EU) 2021/1100 – Dovoz určitých plochých za tepla válcovaných výrobků ze železa, nelegované nebo ostatní legované oceli pocházejících z Turecka – Konečné antidumpingové clo – Nařízení (EU) 2016/1036 – Dovozní cla – Výpočet dumpingového rozpětí – Článek 2 odst. 10 písm. j) – Smlouva o krytí kursového rizika“

I. Úvod

1. Tyto věci se týkají dvou kasačních opravných prostředků, jež podaly turecké podniky proti rozsudkům Tribunálu Evropské unie vydaným ve věcech T-629/21 [2] a T-630/21 [3] (dále jen „napadené rozsudky“) v oblasti antidumpingového cla. Navrhovatelky vytýkají Tribunálu, že se při zkoumání jejich žalob na neplatnost podaných proti prováděcímu nařízení Komise (EU) 2021/1100 ze dne 5. července 2021, kterým se ukládá konečné antidumpingové clo a s konečnou platností vybírá prozatímní clo uložené na dovoz určitých plochých za tepla válcovaných výrobků ze železa, nelegované nebo ostatní legované oceli pocházejících z Turecka (dále jen „sporné nařízení“) [4] dopustil opakovaně nesprávného právního posouzení.

[1] – Původní jazyk: francouzština.

[2] – Rozsudek ze dne 8. května 2024, Ereğli Demir ve Çelik Fabrikaları a další v. Komise (T-629/21, dále jen „napadený rozsudek ve věci C-499/24 P“, EU:T:2024:303).

[3] – Rozsudek ze dne 8. května 2024, Çolakoğlu Metalurji a Çolakoğlu Dış Ticaret v. Komise (T-630/21, dále jen „napadený rozsudek ve věci C-498/24 P“, EU:T:2024:304).

[4] – Úř. věst. 2021, L 238, s. 32.

2. V souladu se žádostí Soudního dvora se toto stanovisko zaměří na společný důvod obou kasačních opravných prostředků, který v podstatě vznáší otázku výkladu čl. 2 odst. 10 písm. j) nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2016/1036 ze dne 8. června 2016 o ochraně před dumpingovým dovozem ze zemí, které nejsou členy Evropské unie (dále jen „základní nařízení“) [5]. Konkrétně je třeba určit, zda je pro účely zjištění dumpingu nutné, aby Evropská komise zohlednila smlouvy o krytí kursového rizika uzavřené mezi podniky působícími v mezinárodním obchodu, nebo zda naopak Komise může nadále používat svou vlastní metodu v oblasti měnového přepočtu.

3. Tato problematika nabývá zvláštního významu v praxi mezinárodního obchodu, kde bývají transakce zpravidla uskutečňovány v různých měnách. Hospodářské subjekty nezřídka uzavírají zajišťovací smlouvy, aby se chránily proti závažnému kolísání směnných kursů, jež by mohlo zkreslit skutečnou cenu dotyčného zboží. Současně je však třeba připomenout, že Evropská unie má jakožto plnohodnotný člen mnohostranného systému mezinárodního obchodu oprávněný zájem na tom, aby bylo zajištěno určování skutečné ceny tohoto zboží, a to za účelem zaručení účinnosti její politiky v oblasti boje proti dumpingu. Za těchto okolností má Soudní dvůr určit, zda mohou mít takové smlouvy, uzavřené mezi soukromoprávními subjekty, dopad na plnění úkolů, které svěřuje unijní právo Komisi v rámci provádění základního nařízení.

II. Právní rámec

A. Právo WTO

4. Rozhodnutím Rady 94/800/ES ze dne 22. prosince 1994 o uzavření dohod jménem Evropského společenství s ohledem na oblasti, které jsou v jeho pravomoci, v rámci Uruguayského kola mnohostranných jednání (1986–1994) [6], schválila Rada Evropské unie Dohodu o zřízení Světové obchodní organizace (WTO), podepsanou v Marrákeši dne 15. dubna 1994, jakož i dohody uvedené v přílohách 1 až 3 této Dohody, mezi nimiž je i Dohoda o provádění článku VI Všeobecné dohody o clech a obchodu 1994 (GATT) (dále jen „antidumpingová dohoda“) [7].

5. Článek 2 antidumpingové dohody, který je nadepsán „Zjišťování dumpingu“, stanoví:

„[…]

2.4 Správné porovnání bude provedeno mezi vývozní cenou a normální hodnotou. Toto porovnání bude provedeno na bázi stejných obchodních podmínek, obvykle při podmínce ‚ze závodu‘ a s ohledem na prodeje, uskutečněné, pokud možno, téměř ve stejném čase. Vždy budou, podle okolností, řádně vzaty v úvahu rozdíly, ovlivňující srovnatelnost cen, včetně rozdílů v podmínkách obchodu, zdanění, úrovně obchodů, množství, fyzických vlastnostech a všechny ostatní rozdíly, u nichž je rovněž zřejmé, že ovlivňují cenové srovnání. […] V případech, uvedených v odstavci 3, článku 2, budou brány v úvahu náklady, včetně cel a daní, vzniklé mezi dovozem a dalšími prodeji, jakož i vzniklé zisky. Jestliže v těchto případech bylo ovlivněno cenové srovnání, úřady stanoví normální hodnotu na úrovni obchodu, odpovídající úrovni obchodu za konstruovanou vývozní cenu nebo vezmou řádně v úvahu skutečnosti, které tento odstavec

[5] – Úř. věst. 2016, L 176, s. 21.

[6] – Úř. věst. 1994, L 336, s. 1.

[7] – Úř. věst. 1994, L 336, s. 103.

umožňuje použít. Úřady oznámí dotyčným stranám, které informace jsou nezbytné k zajištění správného srovnání a nebudou je nerozumně zatěžovat takovými důkazy.

2.4.1 Pokud cenové srovnání podle odstavce 4 vyžaduje přepočet měn, bude takový přepočet proveden při směnném kursu v den prodeje [...], za předpokladu, že prodej zahraniční měny na termínových trzích je přímo spojen s dotyčným prodejem pro vývoz a bude použit směnný kurs při termínovém prodeji. Pohyb kursů nebude brán v úvahu a úřady poskytnou vývozcům nejméně 60 dní na úpravu svých vývozních cen, aby odrážely trvající pohyby, zaznamenané během období šetření.

2.4.2 Pokud ustanovení, upravující správné srovnání podle odstavce 4, nestanoví jinak, bude existence dumpingového rozpětí v průběhu šetření obvykle stanovena na základě srovnání váženého průměru normální hodnoty s váženým průměrem cen všech srovnatelných vývozních obchodů nebo srovnáním normální hodnoty a vývozních cen v jednotlivých obchodních případech navzájem. [...]“

B. Unijní právo

1. Základní nařízení

6. Článek 1 základního nařízení stanoví:

„1. Antidumpingové clo může být uloženo na každý dumpingový výrobek, jehož propuštění do volného oběhu v Unii působí újmu.

2. Výrobek je považován za dumpingový, jestliže je vývozní cena výrobku vyváženého do Unie nižší, než je v běžném obchodním styku srovnatelná cena obdobného výrobku určeného pro spotřebu v zemi vývozu.

[...]“

7. Článek 2 tohoto nařízení, který je nadepsán „Zjištění dumpingu“, stanoví:

„[...]

C. SROVNÁNÍ

10. Mezi vývozní cenou a běžnou hodnotou se provede spravedlivé srovnání. Toto srovnání se provede na stejné obchodní úrovni a na základě prodeje uskutečněného ve stejné nebo co nejbližší době, jakož i s náležitým přihlédnutím k jiným rozdílům, které ovlivňují srovnatelnost cen. Nejsou-li takto určená běžná hodnota a vývozní cena srovnatelné na tomto základě, provedou se pokaždé náležité individuální úpravy o rozdíly u činitelů, na které bylo upozorněno a které prokazatelně ovlivňují ceny a srovnatelnost cen. Přitom je třeba se při úpravách vyvarovat jakéhokoli zdvojení, zejména u slev z cen, rabatů, množství a různých obchodních úrovní. Pokud jsou splněny výše uvedené podmínky, mohou se provést úpravy pro tyto činitele:

[...]

j) Měnové přepočty

Vyžaduje-li srovnání cen měnový přepočet, použije se k tomu směnný kurs platný v den prodeje; je-li však prodej deviz na termínovaných trzích přímo spojen s vývozním obchodem, použije se směnný kurs použitý při termínovaném prodeji. Datum prodeje obvykle odpovídá datu faktury, avšak lze použít i datum smlouvy, objednávky nebo potvrzení objednávky, jestliže jsou tyto doklady pro zjištění věcných prodejních podmínek vhodnější. Na kolísání směnného kursu se nebere ohled a vývozcům se poskytne lhůta 60 dní, aby zohlednili trvalé kolísání směnného kursu v období šetření.

[...]“

2. Sporné nařízení

8. V bodech 96 až 101 sporného nařízení se uvádí:

„(96) Jeden vyvážející výrobce a dva vyvážející výrobci ve spojení zpochybnili prozatímní zamítnutí úpravy převodu měny, kterou požadovali z důvodu zajišťovacích smluv, jež souvisejí s jejich prodejem do Unie. Požadavek se týká směnného kursu, který se má použít při přepočtu prodejní hodnoty v cizích měnách (v tomto případě euro) na měnu vyvážející země (turecká lira nebo TRY). Společnosti se odvolávaly na ustanovení čl. 2 odst. 10 písm. j) základního nařízení, které stanoví, že ‚(…) je-li prodej deviz na termínovaných trzích přímo spojen s vývozním obchodem, použije se směnný kurs použitý při termínovaném prodeji‘.

(97) Ve svých připomínkách předložených po poskytnutí prozatímních informací se žadatel vyslovil proti tvrzení vyvážejících výrobců, že zajištění je interní proces, a společnosti nemohou argumentovat, že bez zajištění by prodejní cena byla vyšší, protože není zřejmé, že by zákazníci zaplatili vyšší cenu.

(98) Komise poznamenala, že čl. 2 odst. 10 písm. j) základního nařízení se použije v situacích, kdy je pro srovnání běžné hodnoty a vývozní ceny nezbytný přepočet měny. Je běžnou praxí provádět takové srovnání v měně dotčené země. V projednávané věci tedy Komise použila jako srovnávací měnu tureckou liru. Obě společnosti, které požádaly o úpravu přepočtu měny, zajišťovaly vývozní prodejní transakce, které byly denominovány v eurech. Měnové riziko vyplývající z těchto transakcí bylo ve všech případech zajištěno vůči americkému dolaru. Vzhledem k tomu, že srovnání bylo provedeno v tureckých lirách a všechny transakce v eurech byly převedeny přímo na turecké liry, stejně jako veškerý domácí prodej proběhl v tureckých lirách, aniž došlo k mezipřepočtu mezi eurem a USD, měla Komise za to, že přepočítací koeficient dohodnutý v zajišťovacích smlouvách není pro účely srovnání relevantní. Komise proto tvrzení těchto tří vyvážejících výrobců zamítla.

(99) Po poskytnutí konečných informací tři vyvážející výrobci zopakovali svou žádost o úpravu měnového přepočtu prodejů do Unie, aby se zohlednily zajišťovací operace měnového rizika, které vyplývá z transakcí v eurech. Zopakovali argument, že bez ohledu na měnu použitou ke srovnání cen má zisk nebo ztráta, které vyplývají z přepočítacího kursu v okamžiku zajištění, na srovnání cen významný dopad. Zejména poskytli teoretický příklad objednávky na domácí prodej s jednotkovou cenou v USD, která je dohodnuta určitého dne, a objednávky prodeje na vývoz se stejnou jednotkovou cenou v ekvivalentní částce v EUR, která byla sjednána téhož dne. Výpočet společností ukázal, že pokud jsou tyto prodejní objednávky doručeny ve stejný den a fakturovaná hodnota je převedena přímo z měny faktury na TRY, vedlo by toto srovnání k dumpingu, ačkoli cena dohodnutá v obou

prodejních objednávkách byla v den prodejních objednávek stejná. Následně tvrdili, že úprava o zajištění by měla být provedena buď na základě čl. 2 odst. 10 písm. j), nebo čl. 2 odst. 10 písm. k) základního nařízení.

(100) Komise toto tvrzení analyzovala, zejména teoretický příklad, který údajně prokazuje, že pro účely srovnání cen by měl být zohledněn směnný kurz ve smlouvách o zajištění. Komise uvedla, že ačkoli byl příklad matematicky správný, neodrážel skutečnou obchodní činnost společností ani výpočty dumpingového rozpětí. Tento příklad zejména naznačuje, že dumpingové rozpětí se vypočítává na základě srovnání dvou jednotlivých transakcí provedených současně, o což v tomto případě nejde, protože Komise srovnává průměrnou běžnou hodnotu a průměrnou vývozní cenu, které byly pro každý typ výrobku stanoveny během období šetření. Dále příklad předpokládal, že všechny prodejní objednávky uzavřené v určitý den jsou plněny v podobném termínu, což se ukázalo jako nesprávné. Jeden z vyvážejících výrobců ve skutečnosti předložil samostatné tvrzení, že lhůta mezi dokončením výroby a vyzvednutím zboží zákazníkem je mnohem delší na domácím trhu než při prodeji na vývoz. Proto byl příklad poskytnutý společnostmi v dané situaci považován za nepřesný. Dále žádná ze společností neposkytla důkazy o tom, že jejich vývozní prodejní transakce v eurech byly původně sjednány na základě jejich ceny v USD. Naopak kupní smlouvy a/nebo objednávky, které se týkaly těchto vývozních prodejních transakcí, byly přímo denominovány v eurech, bez jakékoli zmínky o USD. Převod z EUR na TRY přes USD byl tedy považován za bezpředmětný. Následně Komise tuto požadovanou úpravu zamítla na základě čl. 2 odst. 10 písm. j) základního nařízení.

(101) Ačkoli společnosti kromě toho tvrdily, že jsou schopny propojit vývozní transakce s jednotlivými zajišťovacími operacemi, mohly být a v mnoha případech byly po prodeji upraveny v závislosti na vývoji finančních výhledů a s cílem maximalizovat návratnost společností. Komise se proto nedomnívala, že by zajištění mohlo být přímo propojeno s dotyčným prodejem na vývoz a že by při zohlednění ceny forwardového prodeje hrozilo zkreslení skutečné vývozní ceny.“

III. Skutečnosti předcházející sporům, řízení před Tribunálem a napadené rozsudky

A. Věc C-498/24 P (Çolakoğlu Metalurji a Çolakoğlu Dış Ticaret v. Komise)

1. Skutečnosti předcházející sporu

9. Skutečnosti předcházející sporu, které jsou uvedeny v bodech 2 až 10 napadeného rozsudku ve věci C-498/24 P, lze shrnout následovně.

10. Çolakoğlu Metalurji AŞ (dále jen „CM“) je turecký vyvážející výrobce plochých za tepla válcovaných výrobků a Çolakoğlu Dış Ticaret AŞ (dále jen „ÇOTAŞ“) je turecká obchodní a vývozní společnost, která je s ním ve spojení.

11. Dne 14. května 2020 zahájila Komise antidumpingové šetření týkající se dovozu některých za tepla válcovaných výrobků ze železa, nelegované nebo ostatní legované oceli (dále jen „dotčený výrobek“) pocházejících z Turecka do Evropské unie.

12. Toto šetření se týkalo období od 1. ledna do 31. prosince 2019 (dále jen „období šetření“). Přezkum trendů užitečných pro posouzení újmy se týkal období od 1. ledna 2016 do konce období šetření.

13. Dne 6. ledna 2021 přijala Komise prováděcí nařízení (EU) 2021/9, kterým se ukládá prozatímní clo na dovoz určitých plochých za tepla válcovaných výrobků ze železa, nelegované nebo ostatní legované oceli pocházejících z Turecka (dále jen „prozatímní nařízení“)[8], jímž na vývozy navrhovatelek dotčeného výrobku do Unie uvalila prozatímní antidumpingové clo ve výši 7,6 %.

14. Dne 5. července 2021 přijala Komise sporné nařízení, kterým se ukládá antidumpingové clo ve výši 7,3 % na dovoz dotčeného výrobku vyrobeného navrhovatelkami do Unie.

2. Řízení před Tribunálem a napadený rozsudek ve věci C-498/24 P

15. Podáním došlým kanceláři Tribunálu dne 29. září 2021 podaly CM a ÇOTAŞ žalobu na neplatnost sporného nařízení.

16. Na podporu své žaloby předložily navrhovatelky čtyři žalobní důvody. První žalobní důvod vychází z porušení čl. 2 odst. 10 písm. i) základního nařízení. Druhý žalobní důvod vychází z porušení čl. 2 odst. 10 bodu b) základního nařízení v důsledku požadavku zaplacení dovozního cla, jímž bylo podmíněno provedení úpravy. Třetí žalobní důvod vychází ze zjevně nesprávného posouzení, pokud jde o odmítnutí provést čtvrtletní výpočet dumpingového rozpětí, jakož i z něj plynoucího porušení čl. 2 odst. 10 základního nařízení. Čtvrtý žalobní důvod vychází z porušení čl. 2 odst. 10 písm. j) základního nařízení v důsledku odmítnutí provést úpravu s ohledem na zisky a ztráty plynoucí ze zajištění.

17. Napadeným rozsudkem ve věci C-498/24 P Tribunál zamítl všechny čtyři žalobní důvody a tím i žalobu v plném rozsahu.

B. Věc C-499/24 (Ereğli Demir ve Çelik Fabrikaları a další v. Komise)

1. Skutečnosti předcházející sporu

18. Skutečnosti předcházející sporu, které jsou uvedeny v bodech 2 až 10 napadeného rozsudku ve věci C-499/24 P, lze shrnout následovně.

19. Navrhovatelky jsou společnosti založené podle tureckého práva. Ereğli Demir ve Çelik Fabrikaları TAŞ a İskenderun Demir ve Çelik AŞ působí v oblasti výroby a prodeje plochých za tepla válcovaných výrobků. Erdemir Çelik Servis Merkezi Sanayi ve Ticaret AŞ je obchodní společnost, která je s nimi ve spojení.

20. Dne 14. května 2020 zahájila Komise antidumpingové šetření (dále jen „šetření“) týkající se dovozu některých za tepla válcovaných výrobků ze železa, nelegované nebo ostatní legované oceli pocházejících z Turecka do Evropské unie.

[8] – Úř. věst. 2021, L 3, s. 4.

21. Toto šetření se týkalo období od 1. ledna do 31. prosince 2019. Přezkum trendů užitečných pro posouzení újmy se týkal období od 1. ledna 2016 do konce období šetření. Během šetření předložily navrhovatelky písemná vyjádření.

22. Dne 6. ledna 2021 přijala Komise nařízení, jímž bylo na vývozy navrhovatelek dotčeného výrobku do Unie uloženo prozatímní antidumpingové clo ve výši 5,4 %.

23. Dne 5. července 2021 přijala Komise sporné nařízení, kterým se ukládá antidumpingové clo ve výši 5 % na dovoz dotčeného výrobku vyrobeného navrhovatelkami do Unie.

2. Řízení před Tribunálem a napadený rozsudek ve věci C-499/24 P

24. Podáním došlým kanceláři Tribunálu dne 29. září 2021 podaly navrhovatelky žalobu na neplatnost sporného nařízení.

25. Na podporu žaloby na neplatnost předložily navrhovatelky čtyři žalobní důvody. První žalobní důvod vycházel z porušení prvních tří vět a páté věty čl. 2 odst. 10 a čl. 2 odst. 10 písm. j) základního nařízení, jakož i porušení čl. 2 odst. 5 tohoto nařízení. Druhý žalobní důvod vycházel z toho, že Komise tím, že odmítla provést úpravu s ohledem na krytí zisků a ztrát, porušila čl. 2 odst. 10 písm. j) základního nařízení, čl. 2 odst. 4 antidumpingové dohody a zásadu řádné správy. Prostřednictvím třetího žalobního důvodu navrhovatelky tvrdily, že došlo k porušení čl. 2 odst. 5 a 6 základního nařízení a prvních tří vět čl. 2 odst. 10 tohoto nařízení. A konečně čtvrtý žalobní důvod vycházel z porušení čl. 2 odst. 6 základního nařízení a čl. 2 odst. 2 bodu 2 antidumpingové dohody.

26. Napadeným rozsudkem ve věci C-499/24 P Tribunál zamítl všechny čtyři žalobní důvody a tím i žalobu v plném rozsahu.

C. Řízení před Soudním dvorem a návrhová žádání účastnic řízení

27. Kasační opravné prostředky ve věcech C-498/24 P a C-499/24 P byly podány dne 17. července 2024 a téhož dne byly zapsány do rejstříku kanceláře Soudního dvora.

28. Prostřednictvím kasačních opravných prostředků navrhovatelky navrhují, aby Soudní dvůr:

– zrušil napadené rozsudky, zrušil sporné nařízení a uložil Komisi náhradu nákladů, jež navrhovatelky vynaložily v řízení o kasačním opravném prostředku, jakož i v řízení před Tribunálem, a

– podpůrně, vrátil věc Tribunálu a rozhodl, že o nákladech řízení před Tribunálem a řízení o kasačním opravném prostředku bude rozhodnuto později.

29. Komise navrhuje, aby Soudní dvůr:

– kasační opravné prostředky zamítl a

– uložil navrhovatelkám náhradu nákladů řízení.

30. V souladu s čl. 76 odst. 2 jednacího řádu Soudní dvůr rozhodl, že se nebude konat ústní jednání.

IV. Právní analýza

A. Úvodní poznámky

1. Evropská unie v mnohostranném obchodním systému

31. WTO zajišťuje uplatňování mnohostranného obchodního systému založeného na závazných pravidlech. Evropská unie má jakožto regionální organizace s vlastní právní subjektivitou zvláštní postavení v rámci WTO, neboť vedle svých členských států je jejím plnohodnotným členem [9]. Vzhledem k výlučné pravomoci, kterou jí svěřuje čl. 3 odst. 1 písm. e) SFEU v oblasti společné obchodní politiky, převzala Unie mezinárodní závazky svých členských států, zejména závazky vyplývající z dohod WTO. Antidumpingová dohoda, která je nedílnou součástí tohoto souboru, upravuje hlavní podmínky i procesní pravidla týkající se přijímání, uplatňování a zachovávání antidumpingových opatření. Nedodržení těchto pravidel může vést ke zpochybnění přijatých opatření v rámci mechanismu řešení sporů WTO [10].

32. Za účelem provedení těchto mezinárodních závazků do unijního právního řádu přijal evropský normotvůrce na základě čl. 207 odst. 2 SFEU základní nařízení v oblasti obchodní ochrany. Tento text definuje podmínky, za kterých je Komise oprávněna zasáhnout proti nekalým obchodním praktikám vývozců usazených ve třetích zemích, působí-li újmu evropskému průmyslu. Jak vyplývá z článku 6 a z čl. 9 odst. 4 základního nařízení, Komise vykonává v této souvislosti funkci vyšetřovacího a rozhodovacího orgánu. V souladu se základní zásadou právního státu podléhá nicméně každé rozhodnutí, které zakládá právní účinky, účinné soudní kontrole. Znamená to, že akty Komise v oblasti antidumpingu mohou být napadnuty žalobou na neplatnost podanou k Tribunálu a v případě podání kasačního opravného prostředku může Soudní dvůr provést přezkum. Výkon tohoto přezkumu legality, jehož účelem je zaručit soulad aktů Komise s unijními pravidly i s mezinárodními závazky plynoucími z antidumpingové dohody, dokládá i tato věc [11].

33. Čtvrtý důvod předložený ve věci C-498/24 P a šestý důvod předložený ve věci C-499/24 P jsou *shodné*, neboť jejich cílem je v podstatě zpochybnit výklad určitého ustanovení, a sice čl. 2 odst. 10 písm. j) základního nařízení, jakož i jeho používání ze strany Komise při určování dumpingového rozpětí. V této souvislosti je Tribunálu vytýkáno, že se při výkladu tohoto ustanovení ztotožnil s právním postojem Komise a nevzal v potaz význam, který mají v mezinárodních obchodních transakcích zajišťovací smlouvy.

34. Vzhledem k tomu, že se argumenty navrhovatelek v řízení o kasačním opravném prostředku týkají pouze určitých hledisek obsažených v dotčené právní úpravě a nelze jasně rozlišit, jaké pohnutky navrhovatelky za těmito argumenty skrývají, začnu v zájmu jasnosti *popisem této právní*

[9] – Viz stanovisko generálního advokáta P. Pikamäe ve věci Komise v. Hansol Paper (C-260/20 P, EU:C:2022:13, bod 71).

[10] – Viz spor DS591, který se týkal stížnosti Unie na antidumpingové clo, které uložila Kolumbie na dovoz zmrazených bramborových hranolků pocházejících z Německa, Belgie a Nizozemska. Unie uspěla před panelem (říjen 2022) i v odvolacím řízení (prosinec 2022), přičemž v obou stupních bylo konstatováno, že Kolumbie porušila několik ustanovení antidumpingové dohody.

[11] – Tímto způsobem plní Unie navíc své smluvní povinnosti s ohledem na to, že je na základě článku 13 antidumpingové dohody a článku X:3(b) dohody GATT povinna zachovat soudní, rozhodčí nebo správní instance nebo řízení za účelem zaručení soudního přezkumu přijatých antidumpingových opatření.

úpravy, což umožní lépe pochopit podstatu těchto věcí. Za tímto účelem vysvětlím zejména, jakým způsobem je v praxi prováděn výpočet dumpingového rozpětí[12] a jaký postup je uplatňován při operacích zahrnujících použití rozdílných měn[13]. Dále objasním funkci zajišťovacích smluv, jichž se dovolávají navrhovatelky, jakož i otázku, zda je Komise povinna zohlednit při svých výpočtech takové smlouvy uzavřené mezi soukromými stranami[14]. Tato úvodní vysvětlení umožní lépe pochopit opodstatněnost argumentů vznesených účastnicemi řízení. V závěrečné části tohoto stanoviska se budu podrobně zabývat společným důvodem kasačních opravných prostředků[15].

2. Pravidla pro určování dumpingového rozpětí

35. Podle čl. 1 odst. 2 základního nařízení je výrobek považován za dumpingový, jestliže je vývozní cena výrobku vyváženého do Unie nižší, než je v běžném obchodním styku srovnatelná cena obdobného výrobku určeného pro spotřebu v zemi vývozu. Dumping se tedy určí na základě porovnání dvou hodnot: první hodnoty, která odpovídá ceně výrobku na domácím trhu dané třetí země a je nazvána „běžná hodnota“, a druhé hodnoty, tj. „vývozní ceny“ dotyčného výrobku vyváženého do Evropské unie. Dosažený výsledek představuje „dumpingové rozpětí“, které podle definice uvedené v čl. 2 odst. 12 základního nařízení odpovídá „částce, o niž běžná hodnota přesahuje vývozní cenu“.

36. Jak uvedl Soudní dvůr ve své judikatuře[16], jednu ze základních etap umožňujících zjistit existenci případného dumpingu představuje určení běžné hodnoty výrobku. V tomto ohledu stanoví čl. 2 odst. 1 první pododstavec základního nařízení, že běžná hodnota se obvykle zakládá na cenách, které jsou zaplaceny nebo mají být zaplaceny nezávislým odběratelem v zemi vývozu v běžném obchodním styku. Pokud jde o vývozní cenu, z čl. 2 odst. 8 základního nařízení vyplývá, že tato cena odpovídá ceně, která byla nebo má být skutečně zaplacena za výrobek prodaný za účelem vývozu ze země vývozu do Unie. V tomto případě se jedná o cenu, kterou má výrobek na hranici Unie, tedy dříve, než vstoupí na unijní trh, nikoli o cenu placenou při jeho uvádění na trh na území Unie.

37. Jsou-li obě tyto ceny určeny, je třeba provést jejich srovnání, které musí být „spravedlivé“ a provedeno „na stejné obchodní úrovni“, jak požaduje čl. 2 odst. 10 základního nařízení. Za účelem tohoto srovnání jsou prováděny úpravy. Pokud účastník řízení o takové úpravy požádá, musí předložit důkaz, že je jeho žádost odůvodněná[17]. V praxi srovnává Komise ceny – tj. běžnou hodnotu a vývozní cenu – ve stadiu „ze závodu“, přičemž odečte náklady vynaložené na prodej výrobku.

38. Podle čl. 2 odst. 11 základního nařízení se existence dumpingového rozpětí zjišťuje buď pomocí tzv. „symetrické“ metody, která spočívá ve srovnání váženého průměru běžné hodnoty s váženým průměrem cen všech srovnatelných vývozních obchodů do Unie, nebo pomocí tzv. „asymetrické“ metody, která spočívá ve srovnání jednotlivých běžných hodnot a jednotlivých vývozních cen do Unie za každý obchod. Bez ohledu na to, která z těchto metod se použije, je

[12] – Viz body 35 a násl. tohoto stanoviska.

[13] – Viz body 39 a násl. tohoto stanoviska.

[14] – Viz body 49 a násl. tohoto stanoviska.

[15] – Viz body 62 a násl. tohoto stanoviska.

[16] – Viz rozsudek ze dne 1. října 2014, Rada v. Alumina (C-393/13 P, EU:C:2014:2245, bod 20).

[17] – Viz rozsudek ze dne 16. února 2012, Rada a Komise v. Interpipe Niko Tube a Interpipe NTRP (C-191/09 P a C-200/09 P, EU:C:2012:78, bod 58).

nutné, aby věrně odrážela skutečný rozsah zjištěného dumpingu. Přesný výpočet dumpingového rozpětí má v praxi značný význam vzhledem k tomu, že případně uložené antidumpingové clo nesmí být vyšší než toto dumpingové rozpětí [18].

3. Praktické obtíže spojené s výpočtem dumpingového rozpětí, zvláště co se týče zohlednění rozdílných měn

39. Přesný výpočet dumpingového rozpětí činí v praxi často obtíže. Přesnost je nezbytná zejména s ohledem na požadavek stanovený v čl. 2 odst. 10 základního nařízení, podle něhož musí být srovnání mezi vývozní cenou a běžnou hodnotou „spravedlivé". Toto ustanovení unijního práva nedefinuje, co se rozumí pod pojmem „spravedlivé srovnání". Odpovídající pojem stanovený v článku 2.4 antidumpingové dohody, z něhož čl. 2 odst. 10 základního nařízení vychází, je na úrovni WTO vykládán v tom smyslu, že ukládá, aby bylo toto srovnání „nestranné a objektivní" [19]. Má se za to, že povinnost zajistit „spravedlivé srovnání" se vztahuje na všechna ustanovení obsažená v článku 2 antidumpingové dohody [20].

40. V zájmu konformního výkladu s právem WTO [21] je třeba, aby byly tytéž zásady použitelné i na ustanovení obsažená v článku 2 základního nařízení. Takový postoj je odůvodněn zvláště výslovným rozhodnutím unijního normotvůrce doslovně převést ustanovení práva WTO v oblasti antidumpingu do unijního práva [22].

41. Je logické, že pro náležité srovnání vývozní ceny a ceny uplatňované pro účely spotřeby na vnitřním trhu vyvážející země je zapotřebí, aby byly obě tyto ceny vyjádřeny v *téže měně*, přičemž tato podmínka v praxi nebývá v mezinárodním obchodu vždy splněna [23]. Znamená to, že jedna z těchto cen musí být převedena na referenční měnu druhého trhu, což představuje transakci, která je navzdory zdánlivé technické neutralitě z pohledu metodologického a právního spojena s určitými obtížemi, na které je třeba níže upozornit.

42. Specifické obtíže provázející výpočet dumpingového rozpětí při použití rozdílných měn mohou pramenit i z toho, že kolísání směnného kursu může zkreslit skutečnou hodnotu dotyčného zboží a tím změnit rozsah dumpingového rozpětí [24]. Směnný kurs mezi použitelnými měnami se totiž může měnit v závislosti na datu, které bylo zvoleno pro určení ceny. Není-li měnový přepočet proveden na základě přiměřeného směnného kursu, může orgán pověřený šetřením dospět při srovnání cen k nesprávnému posouzení dumpingového rozpětí, což je v rozporu s požadavkem „spravedlivého srovnání" [25]. Za těchto okolností je tedy nezbytné mít k dispozici jednotná kritéria, která umožní příslušnému orgánu zabránit při výpočtu zkreslením plynoucím ze změn směnného kursu.

[18] – Hahn, M., *EUV/AEUV – Kommentar* (Calliess/Ruffert), 6. vyd., Mnichov 2022, čl. 207 bod 141 SFEU.

[19] – Viz zpráva odvolacího orgánu WTO ve sporu DS442, Evropská unie – Antidumpingová opatření na dovoz některých mastných alkoholů z Indonésie, bod 5.21. Podle anglického znění musí být srovnání „unbiased, objective, and even-handed", zatímco ve španělském znění jsou použity výrazy „imparcial, objetiva y equilibrada".

[20] – Viz zpráva odvolacího orgánu WTO ve sporu DS141, Evropská společenství – Antidumpingová cla ES na dovozy bavlněného ložního prádla z Indie, bod 59.

[21] – Viz rozsudek ze dne 20. ledna 2022, Komise v. Hubei Xinyegang Special Tube (C-891/19 P, EU:C:2022:38, bod 31 a 32).

[22] – Anders, H., *EU Dumping Determinations and WTO Law*, Alphen aan den Rijn, 2009, s. 234.

[23] – Palmetter, N. D., „Exchange Rates and Antidumping Determinations", *Journal of World Trade*, sv. 22, č. 2, 1988, s. 73.

[24] – Viz rozsudek ze dne 7. května 1987, Nachi Fujikoshi v. Rada (255/84, EU:C:1987:203, bod 52).

[25] – Kim, J. B., „Currency Conversion in the Anti-dumping Agreement", *Journal of World Trade*, sv. 34. Č. 4, 2000, s. 125.

43. Článek 2 odst. 10 písm. j) základního nařízení, které je předmětem věcí v těchto řízeních, obsahuje zvláštní ustanovení týkající se měnových přepočtů pro účely srovnání mezi vývozní cenou a běžnou hodnotou. Obecně platí, že vývozní ceny nebývají vyjádřeny v národní měně vyvážející země, ale spíše v některé z měn, v nichž se na mezinárodní úrovni nejčastěji obchoduje. Měnový přepočet se tedy „vyžaduje" ve smyslu první věty tohoto ustanovení, pokud je běžná hodnota vyjádřena v místní měně vývozců, která se liší od měny používané u prodeje na vývoz. A naopak kdyby byl proveden měnový přepočet v případě, že ceny, které mají být srovnávány, jsou již vyjádřeny v téže měně, bylo by to v rozporu s tímto ustanovením [26]. V praxi to znamená, že mají-li orgány provádějící šetření určit, zda je měnový přepočet nezbytný, musí ověřit, zda je prodej uskutečněn v téže měně.

44. Článek 2 odst. 10 písm. j) první věta základního nařízení stanoví, že základem pro přepočet musí být *zpravidla* „směnný kurs platný v den prodeje". Druhá věta upřesňuje, že „[d]atum prodeje obvykle odpovídá datu faktury, avšak lze použít i datum smlouvy, objednávky nebo potvrzení objednávky, jestliže jsou tyto doklady pro zjištění věcných prodejních podmínek vhodnější" [27]. V každém případě je důležité, aby bylo určeno datum, které poskytuje nejlepší záruky pro vymezení základních podmínek prodeje. Důkazy musí v jednotlivých případech předkládat Komise nebo zúčastněná strana. Rámcové smlouvy ani pouhá oznámení těmto požadavkům zpravidla neodpovídají [28]. *Odchylně* od tohoto obecného pravidla musí být použit „směnný kurs použitý při termínovaném prodeji", pokud je prodej deviz na termínovaných trzích přímo spojen s dotyčným vývozním obchodem. Touto posledně uvedenou možností se budu v tomto stanovisku podrobněji zabývat níže.

45. Při stanovení pravidla týkajícího se okamžiku vhodného k určení směnného kursu („datum prodeje") vychází antidumpingová dohoda i základní nařízení samozřejmě ze zásady, že přepočet smí být proveden jedině na základě *směnného kursu*. Jakákoli jiná metoda přepočtu je výslovně vyloučena. Za rozhodující reference zvláště nelze považovat abstraktní hodnoty, mezi něž patří například parity kupní síly spotřebitelů, které ve svých výpočtech používají mimo jiné Organizace pro hospodářskou spolupráci a rozvoj (OECD) a Organizace spojených národů (OSN). Rovněž konkrétní dopad dovozu za dumpingovou cenu na průmysl v Unii se určuje *podle oficiálních směnných kursů*, z nichž vycházejí mezinárodní obchodní transakce.

46. Antidumpingová dohoda ani základní nařízení neupřesňují, z jakého zdroje mají být získány směnné kursy. V praxi bývají používány směnné kursy zveřejňované Evropskou centrální bankou. Neposkytne-li tato banka žádný směnný kurs pro danou měnu, použijí se zpravidla směnné kursy určené Mezinárodním měnovým fondem. Komise používá *průměrné měsíční směnné kursy*, ledaže by došlo k závažné devalvaci, kdy může vycházet z denních směnných kursů. Nezáleží tedy na tom, zda vyvážející výrobce používá pro vlastní účely ve svém účetnictví různé kursy, neboť Komise z praktických důvodů často vychází z přepočtu, který podnik běžně používá pro shromažďování a ověřování údajů v rámci různých postupů šetření [29].

47. Kromě obecných pravidel uvedených v článku 2.4.1 antidumpingové dohody, která již byla do unijního právního řádu zavedena prostřednictvím čl. 2 odst. 10 písm. j) základního nařízení, mají orgány provádějící šetření diskreční pravomoc, co se týče dalších hledisek týkajících se měnového

[26] – Viz zpráva zvláštní skupiny WTO ve sporu DS179, Spojené státy – Antidumpingová opatření týkající se plechů z nerezavějící oceli ve svitcích a listy a pásy nerezavějící oceli pocházející z Korey, body 6.13, 6.41.

[27] – V základním nařízení, na rozdíl od antidumpingové dohody, je dávána přednost tomu, aby referenčním datem pro účely „data prodeje" bylo datum faktury spíše než datum smlouvy, objednávky nebo potvrzení objednávky (viz poznámka pod čarou 8 k článku 2.4.1 antidumpingové dohody).

[28] – Bungenberg, M./Reinhold, P., *EU-Außenwirtschafts- und Zollrecht*, Mnichov 2024, AD-GVO 2016, článek 2 bod 346.

[29] – Bungenberg, M./Reinhold, P., *EU-Außenwirtschafts- und Zollrecht*, Mnichov 2024, AD-GVO 2016, článek 2 bod 345.

přepočtu. Tyto orgány například běžně provádějí měnový přepočet vývozu *do národní měny vyvážející země*. Současně však mohou zvolit i měnový přepočet tuzemského prodeje do měny používané pro vývozní obchod [30]. Zpravidla se vývozní cena převádí do národní měny vyvážející země na základě průměrného směnného kursu během období šetření [31].

48. A konečně je třeba uvést, že tím, že se unijní normotvůrce odchýlil od ustanovení antidumpingové dohody, začlenil pravidla týkající se měnových přepočtů do právního ustanovení, které přiznává hospodářským subjektům *právo požádat o opravu hodnot* souvisejících s faktory, o nichž se má za to, že mají dopad na ceny a potažmo na jejich srovnatelnost. Toto hledisko má zásadní význam, neboť umožňuje podnikům, aby se spolu s Komisí aktivně podílely na úpravách a opravách výpočtu dumpingového rozpětí.

4. K významu zajišťovacích smluv v mezinárodním obchodu

49. K tomu, aby se hospodářské subjekty chránily proti finančním rizikům vyplývajícím z kolísání směnných kurzů nebo ze změn kursu surovin, často používají zajišťovací smlouvy nebo vkládají do svých smluv doložky o smluvním přepočtu. Nástroje zajištění kursu umožňují uzamknout směnný kurs, který je použitelný na budoucí transakci. Takový mechanismus může například zajistit, že dojde-li k devalvaci eura poté, co vývozce určil své ceny v eurech, zajištění kursu mu i přesto zaručí, že obdrží předvídatelnou částku v národní měně.

50. Tyto zajišťovací smlouvy jsou smlouvami uzavřenými mezi soukromoprávními stranami za účelem *interního řízení rizik* a v zásadě nemají žádný právní účinek na metodu výpočtu dumpingového rozpětí, kterou použije orgán provádějící šetření. Zejména platí, že tyto smlouvy nemají žádný dopad na politiku Komise v oblasti směnného kursu. Nemohou vést ani k osvobození od povinnosti zaplatit antidumpingové clo. V této souvislosti je třeba uvést, že v minulosti Komise systematicky odmítala použít jiný směnný kurs než oficiální kurs měnového přepočtu, což vylučovalo jakékoli zohlednění termínovaných smluv i zajišťovacích operací [32].

51. Důvody, jimiž je v zásadě odůvodněno odmítnutí přiznat jakýkoli právní účinek takovým zajišťovacím smlouvám, jsou zjevné a plynou již z výše uvedených úvah týkajících se výpočtu dumpingového rozpětí. Zaprvé je třeba uvést, že obecné pravidlo uvedené v čl. 2 odst. 10 písm. j) základního nařízení neobsahuje žádnou zmínku o takových smlouvách.

[30] – De Baere, P./du Parc, C./Van Damme, I., *The WTO Anti-Dumping-Agreement – A Detailed Commentary*, Cambridge 2021, s. 123.

[31] – Van Bael & Bellis, *EU Anti-Dumping and Other Trade Defence Instruments*, Alphen aan den Rijn 2011, s. 123. Viz také rozsudek ze dne 7. května 1987, Nachi Fujikoshi v. Rada (255/84, EU:C:1987:203, bod 52).

[32] – Van Bael & Bellis, *EU Anti-Dumping and Other Trade Defence Instruments*, Alphen aan den Rijn 2011, s. 123. Jak vyplývá z bodu 17 odůvodnění nařízení Komise (EHS) č. 1696/88 ze dne 14. června 1988 o uložení prozatímního antidumpingového cla z dovozu syntetických textilních vláken z polyesterů pocházejících ze Spojených států amerických, Mexika, Rumunska, Tchaj-wanu, Turecka a Jugoslávie (Úř. věst. 1988, L 151, s. 47), „Komise […] nesouhlasila s úpravou ve smyslu zajištění směnného kursu (‚hedging of exchange rates'), přičemž vycházela z okolnosti, že taková úprava není stanovena [v právních předpisech týkajících se ochrany proti dumpingovým praktikám]. Komise měla každopádně za to, že zajištění směnného kursu představuje finanční techniku, která je nezávislá na obchodní transakci jako takové. Úprava v tomto smyslu bývá ostatně požadována jen v případech, kdy svědčí zájmu vývozce".

52. Zadruhé je třeba upozornit na to, že pouze metoda uplatňovaná Komisí, která vychází z použití oficiálních směnných kursů, může zaručit stupeň *neutrality*, který je nezbytný k přepočtu běžné a vývozní ceny, neboť na ni nemají žádný vliv třetí osoby, jež by mohly sledovat své vlastní finanční zájmy [33].

53. Tato metoda navíc plně odpovídá požadavkům *transparentnosti* správního postupu, neboť umožňuje zúčastněným stranám – podnikům a třetím státům – pochopit pravidla, podle nichž vykonává Komise své pravomoci, a ověřit jejich soulad s pravidly mnohostranného obchodního systému.

54. Tato praxe navíc z důvodu své *stability*, jakož i proto, že Komise ve všech svých rozhodnutích – a v této věci v bodě 98 odůvodnění sporného nařízení [34] – odůvodňuje její zachování, umožňuje unijním soudům vykonávat účinný soudní přezkum.

55. Kdyby naopak Komise stanovila, že v rámci výpočtu dumpingového rozpětí představují kritérium rozhodující pro transakci měnového přepočtu pouze smlouvy uzavřené mezi soukromoprávními stranami, existovalo by vážné nebezpečí, že by se její správní praxe vyvíjela směrem ke kazuistickému přístupu, jenž se vyznačuje nepředvídatelností, která je neslučitelná s požadavky *právní jistoty*.

56. Takový vývoj by narušil stabilitu obchodních vztahů Unie se třetími zeměmi. Mohl by poškodit i institucionální *důvěryhodnost* Komise, neboť by mohl vést k mylnému přesvědčení, že použitelná metoda přepočtu by mohla být svévolná nebo závislá na soukromých zájmech.

57. Kromě toho by nebylo možné vyloučit, že smluvní vymezení neurčitých nebo nezávislých směnných kursů soukromoprávními subjekty by vedlo třetí státy k záměru nepatřičně ovlivňovat správní praxi Komise [35], což by mohlo ohrozit *svrchovanost* Unie v oblasti společné obchodní politiky. Aby se těmto rizikům předešlo, je třeba zachovat ustálenou praxi Komise, kterou ostatně výslovně potvrzuje i judikatura Soudního dvora [36].

58. Bez ohledu na výše uvedené je však nezbytné, aby byly zajišťovací smlouvy brány v úvahu jakožto výjimka, kterou stanoví čl. 2 odst. 10 písm. j) základního nařízení v souvislosti s termínovanými transakcemi. Jak vyplývá z tohoto ustanovení, „směnný kurs použitý při termínovaném prodeji“ se použije pod podmínkou, že prodej deviz na termínovaných trzích je přímo spojen s vývozním obchodem. Jinými slovy, zajišťovací smlouva musí být přímo spojena s cenou, která byla skutečně fakturována při vývozním obchodu, který je předmětem šetření.

[33] – Van Bael & Bellis, *EU Anti-Dumping and Other Trade Defence Instruments*, Alphen aan den Rijn 2011, s. 123, odkazují na nařízení Rady (EHS) č. 738/92 ze dne 23. března 1992 o uložení konečného antidumpingového cla z dovozu bavlněné příze pocházející z Brazílie a Turecka (Úř. věst. 1992, L 82, s. 1). Jak vyplývá z bodu 28 odůvodnění tohoto nařízení, „[s]měnný kurs měny třetí země určí příslušné orgány rozhodnutím, které nemůže být posuzováno [unijními] orgány v rámci antidumpingového řízení. Ustálenou praktikou Komise, která je potvrzena i judikaturou Soudního dvora, je tedy používání oficiálního směnného kursu používaného v mezinárodních obchodních transakcích. Úprava tohoto směnného kursu pro účely konstatování dumpingu by byla nevhodná a odporovala by *zásadě neutrality* měnových hledisek, dodržované v antidumpingových záležitostech“ (kurzivou zvýraznil autor stanoviska).

[34] – Bod 98 odůvodnění sporného nařízení uvádí: „Komise poznamenala, že čl. 2 odst. 10 písm. j) základního nařízení se použije v situacích, kdy je pro srovnání běžné hodnoty a vývozní ceny nezbytný přepočet měny. *Je běžnou praxí provádět takové srovnání v měně dotčené země*. V projednávané věci tedy Komise použila jako srovnávací měnu tureckou liru“ (kurzivou zvýraznil autor stanoviska).

[35] – Viz prováděcí nařízení Komise (EU) 2025/670 ze dne 4. dubna 2025, kterým se ukládá prozatímní antidumpingové clo na dovoz určitých plochých za tepla válcovaných výrobků ze železa, nelegované nebo ostatní legované oceli pocházejících z Egypta, Japonska a Vietnamu (Úř. věst. 2025, L 670, s. 1), z něhož v bodech 19 a 20 odůvodnění vyplývá, že egyptské orgány i spolupracující vyvážející výrobce se pokusili přesvědčit Komisi, aby pro výpočet běžné hodnoty a dumpingového rozpětí použila paralelní směnný kurs (namísto oficiálního směnného kursu). Komise zprvu s tímto návrhem nesouhlasila a upozorňovala, že její ustálenou praxí je používat oficiální směnné kursy v případech, kdy existují tvrzení o použití paralelních směnných kursů.

[36] – Viz rozsudek ze dne 7. května 1987, Nachi Fujikoshi v. Rada (255/84, EU:C:1987:203, body 51 až 54).

59. V zájmu terminologické přesnosti je třeba připomenout, že pojmem „zajištění“ se rozumí finanční nástroj určený ke snížení nebo odstranění finančního rizika, jemuž čelí daný podnik. Termínovaná smlouva o prodeji deviz funguje v tomto ohledu jako pevný závazek přijatý k datu jejího uzavření, převést určitou částku deviz na základě předem stanoveného směnného kursu a ve sjednané lhůtě, což umožňuje zajistit výsledek směnné transakce bez ohledu na následná kolísání trhu.

60. Zajišťovací nástroj nesmí mít nadto obecnou ani spekulativní povahu, ale musí souviset s konkrétními transakcemi či obchody, k nimž dochází během období šetření. Je věcí vývozce, aby aktivně a na základě dokladů prokázal, že zajišťovací smlouva má takový dopad na vývozní cenu, že to odůvodňuje provedení úpravy. Při nesplnění těchto podmínek se použije obecné pravidlo, přičemž se vychází z oficiálního směnného kursu platného k datu prodeje.

61. Ve světle výše uvedených úvah je třeba v rámci této analýzy dále zkoumat čtvrtý důvod kasačního opravného prostředku předložený ve věci C-498/24 P, jakož i šestý důvod předložený ve věci C-499/24 P. Tyto důvody, jež v podstatě vycházejí ze stejných argumentů, musí být v této analýze zkoumány společně. Nejprve je však třeba připomenout odůvodnění napadených rozsudků, jakož i argumenty, jež proti nim uvedly účastnice řízení o kasačním opravném prostředku.

B. Posouzení důvodů kasačního opravného prostředku

1. Odůvodnění uvedené Tribunálem v napadených rozsudcích

62. Jak bylo uvedeno výše[37], Tribunál v napadených rozsudcích zamítl žaloby na neplatnost podané navrhovatelkami, jež vycházely mimo jiné z porušení čl. 2 odst. 10 písm. j) základního nařízení[38].

63. Tribunál v nich konkrétně připomněl, že zajišťovací smlouvy, jichž se navrhovatelky dovolávaly na podporu svého návrhu na úpravu podle výše uvedeného ustanovení, se týkaly vývozního obchodu denominovaného v eurech a kursové riziko bylo ve všech těchto smlouvách zajištěno vůči americkému dolaru. Komise však měla zajistit spravedlivé srovnání běžné hodnoty denominované v tureckých librách a vývozní ceny, a proto veškeré vývozní obchody denominované v eurech přímo převedla na turecké liry, neboť mezipřepočet na americké dolary nebyl k zajištění spravedlivého srovnání nezbytný[39].

64. Tribunál dále uvedl, že kurs přepočtu z eura na americké dolary, který je uveden v zajišťovacích smlouvách, jichž se dovolávaly navrhovatelky pro účely návrhu na přepočet podle čl. 2 odst. 10 písm. j) základního nařízení, byl uveden v souvislosti se zajištěním v amerických dolarech, ale neměl nic společného s přepočtem, který měla Komise provést, aby zaručila spravedlivé srovnání běžné hodnoty a vývozní ceny[40]. Jak je tedy uvedeno v bodě 98 sporného nařízení, zajišťovací smlouvy zmíněné navrhovatelkami byly pro účely tohoto přepočtu irelevantní.

[37] – Viz body 17 a 26 tohoto stanoviska.

[38] – Viz body 81 až 87 napadeného rozsudku ve věci C-499/24 P a body 195 až 208 napadeného rozsudku ve věci C-498/24 P.

[39] – Viz bod 82 napadeného rozsudku ve věci C-499/24 P a bod 196 napadeného rozsudku ve věci C-498/24 P.

[40] – Viz bod 85 napadeného rozsudku ve věci C-499/24 P a bod 199 napadeného rozsudku ve věci C-498/24 P.

65. Argument předložený navrhovatelkami v prvním stupni, podle něhož měla Komise použít směnný kurs stanovený v zajišťovacích smlouvách, byl tedy zamítnut jako nepodložený [41]. Vzhledem k tomu, že zajišťovací smlouvy, jichž se navrhovatelky dovolávaly na podporu svého návrhu na úpravu podle čl. 2 odst. 10 písm. j) základního nařízení byly irelevantní, Tribunál zamítl i další tvrzení navrhovatelek, jež se týkaly domnělého porušení zásady řádné správy, na který poukazovaly na základě domnělého porušení čl. 2 odst. 10 písm. j) základního nařízení [42].

2. Vyjádření účastnic řízení

a) Argumenty navrhovatelek v řízení o kasačním opravném prostředku

66. Navrhovatelky tvrdí, že vzhledem k tomu, že čl. 2 odst. 10 písm. j) základního nařízení klade větší důraz na datum prodeje než na měnu a směnný kurs, což konstatoval i Tribunál v napadených rozsudcích [43], měla by tento prvek jako relevantní zohlednit i Komise, jelikož směnné kursy jsou vzájemně „propojeny“. Podle mínění navrhovatelek to znamená, že měna, která je relevantní pro vývozní cenu, by měla být převedena s využitím převodu na americké dolary. Takový přístup je potvrzen i v jednom z napadených rozsudků [44].

67. Navrhovatelky dodávají, že kdyby bylo nutné se řídit výkladem Tribunálu, podle něhož mohou být zajišťovací transakce zohledněny pouze tehdy, když se daná transakce týká měny uvedené na faktuře a měny, kterou pro převod použila Komise, bylo by příliš snadné obejít povinnost uvedenou v čl. 2 odst. 10 písm. j) první větě základního nařízení. Kromě toho zpochybňují i další závěry, k nimž Tribunál dospěl v napadených rozsudcích [45].

b) Argumenty Komise

68. Komise uvádí, že navrhovatelky zpochybňují pouze argument uvedený v napadených rozsudcích, který se týká pojmového rozdílu mezi směnným kursem při převodu z eura na americké dolary, uvedeným v zajišťovacích smlouvách, a směnným kursem, který použila Komise pro srovnání běžné hodnoty a vývozní ceny [46]. Nezpochybňují úvahu, podle níž měly tyto smlouvy krýt riziko spojené s převodem na americké dolary, což znamená, že jejich odkaz na americký dolar není relevantní pro účely převodu provedeného Komisí. Komise má tedy za to, že důvod kasačního opravného prostředku je irelevantní.

69. Komise připomíná, že jí čl. 2 odst. 10 základního nařízení přiznává širokou posuzovací pravomoc k provádění měnových přepočtů za účelem srovnávání komplexních ekonomických hodnot. Navrhovatelky měly prokázat, že převod do měny vyvážející země byl zjevně chybný, což neučinily a omezily se pouze na to, že se dovolávaly porušení ustanovení obsažených v tomto nařízení. Napadené rozsudky potvrzují, že jejich argumenty nepostačovaly ke zpochybnění použité metody přepočtu.

41 – Viz bod 86 napadeného rozsudku ve věci C-499/24 P a bod 200 napadeného rozsudku ve věci C-498/24 P.

42 – Viz body 88 až 93 napadeného rozsudku ve věci C-499/24 P a body 201 až 208 napadeného rozsudku ve věci C-498/24 P.

43 – Navrhovatelky odkazují na bod 84 napadeného rozsudku ve věci C-499/24 P a na bod 198 napadeného rozsudku ve věci C-498/24 P.

44 – Navrhovatelky odkazují na body 20 až 24 napadeného rozsudku ve věci C-499/24 P.

45 – Navrhovatelky odkazují na body 91 až 94 napadeného rozsudku ve věci C-499/24 P a na body 204 až 208 napadeného rozsudku ve věci C-498/24 P.

46 – Komise odkazuje na bod 82 napadeného rozsudku ve věci C-499/24 P a na bod 199 napadeného rozsudku ve věci C-498/24 P.

70. Komise připomíná, že ke srovnání je nutný měnový přepočet, který zajistí spravedlnost mezi běžnou hodnotou a vývozní cenou. Je běžnou praxí provádět takové srovnání v měně vyvážející země – v této věci turecké liře. Odkaz na americké dolary byl v zajišťovacích smlouvách uveden pouze proto, aby pokryl kursové riziko, a nebyl tedy relevantní pro zaručení spravedlivého srovnání, a to tím spíše, že vývozní cena byla denominována v eurech. Argumenty navrhovatelek týkající se „data prodeje“ a „vzájemného propojení směnných kursů“ tuto analýzu nijak nemění a citovaná judikatura ve skutečnosti potvrzuje metodu přepočtu, pro kterou se rozhodla Komise.

3. Postoj

a) Obecné poznámky

71. Úvodem je třeba připomenout, že z čl. 256 odst. 1 druhého pododstavce SFEU a z čl. 58 prvního pododstavce statutu Soudního dvora Evropské unie vyplývá, že kasační opravný prostředek je omezen na právní otázky. Ke zjištění a posouzení relevantních skutkových okolností, jakož i důkazů, které mu jsou předloženy, je tedy příslušný pouze Tribunál. Posouzení těchto okolností a důkazů tedy nepředstavuje – s výhradou případu, kdy by došlo k jejich zkreslení – právní otázku, která podléhá jako taková přezkumu Soudního dvora v rámci řízení o kasačním opravném prostředku [47].

72. Z judikatury Soudního dvora navíc vyplývá, že pokud navrhovatel zpochybňuje výklad nebo použití unijního práva Tribunálem, mohou být právní otázky zkoumané v prvním stupni znovu projednány v rámci kasačního opravného prostředku. Kdyby totiž navrhovatel nemohl tímto způsobem založit kasační opravný prostředek na argumentech již použitých před Tribunálem, bylo by řízení o kasačním opravném prostředku zčásti zbaveno smyslu [48].

73. Tyto obecné úvahy jsou nezbytné vzhledem k tomu, že navrhovatelky vytýkají Komisi i Tribunálu, že se v podstatě dopustily týchž chyb při výkladu a použití čl. 2 odst. 10 písm. j) základního nařízení. Tato nesprávná právní posouzení spočívají zaprvé v tom, že Komise odmítla vyhovět návrhům na opravu, jež vznesly navrhovatelky na základě tohoto ustanovení, a zadruhé ve skutečnosti, že Tribunál tento postoj potvrdil. Konkrétně navrhovatelky vytýkají Komisi a Tribunálu, že nepřiznaly žádný právní význam zajišťovacím smlouvám, jež uzavřely pro účely měnového přepočtu. Podle názoru navrhovatelek měl být tento přepočet proveden prostřednictvím amerického dolaru, a nikoli přímo z eura na tureckou liru.

b) Posouzení odůvodnění napadených rozsudků

74. Především je třeba konstatovat, že žádná z účastnic řízení nezpochybňuje použitelnost čl. 2 odst. 10 písm. j) základního nařízení na skutkové okolnosti této věci. Dotčené transakce se týkaly obchodu se zbožím fakturovaným v různých měnách – tj. v eurech a v amerických dolarech – vyrobeným v Turecku a určeným k vývozu do Evropské unie. V této souvislosti byla Komise povinna provést v rámci srovnání cen měnový přepočet podle tohoto ustanovení. Spor mezi Komisí a navrhovatelkami, který je předmětem řízení v prvním stupni, je omezen výlučně na otázku *způsobu provedení tohoto přepočtu*.

[47] – Viz rozsudek ze dne 24. března 2011, Ferrero v. OHIM (C-552/09 P, EU:C:2011:177, bod 73).

[48] – Viz rozsudek ze dne 19. července 2012, Rada v. Zhejiang Xinan Chemical Industrial Group (C-337/09 P, EU:C:2012:471, bod 61).

75. Mají-li navrhovatelky v úmyslu tvrdit, že *datum prodeje představuje rozhodující kritérium pro určení použitelného směnného kursu*, toto tvrzení nelze zpochybnit. S ohledem na kolísání, která jsou pro devizové trhy typická, je třeba určit, který konkrétní okamžik představuje referenční bod pro přepočet. Na základě data prodeje bylo v rámci mezinárodního mnohostranného systému přijato právně závazné rozhodnutí, přičemž pro určení tohoto data mohou být použity různé objektivní prvky, například datum faktury, datum smlouvy, objednávky nebo potvrzení objednávky. Na toto hledisko jsem se soustředil ve svých úvodních poznámkách [49]. Napadené rozsudky však neobsahují žádný prvek, z něhož by bylo možné usuzovat, že Tribunál zaujal opačný postoj. Nelze tedy konstatovat, že došlo k nesprávnému právnímu posouzení.

76. Pokud však navrhovatelky tvrdí, že v případě neexistence přesných pravidel unijního práva týkajících se *měny použitelné pro účely přepočtu* je výlučně věcí obchodních partnerů, aby tuto měnu určili v zajišťovacích smlouvách, musí být takový výklad vyloučen. Nezohledňuje totiž skutečnost, že zaprvé bylo dotčené zboží vyvezeno do Evropské unie, takže použitelnou referenční měnou je euro, a zadruhé, že čl. 2 odst. 10 písm. j) základního nařízení přiznává Komisi *posuzovací pravomoc*, neexistuje-li žádné ustanovení, které by stanovilo opak. Je pravda, že Komise vychází ve svých výpočtech ze směnného kursu měny vyvážející země – v této věci turecké liry [50]. Tato volba měnového přepočtu do měny dotyčné země není náhodná ani svévolná. Komise neprovedla měnový přepočet, který by neměl žádnou souvislost s dotčenými vývozními transakcemi, a navrhovatelky ostatně ani netvrdí opak [51].

77. V projednávané věci bylo jediným cílem zajišťovacích smluv uzavřených navrhovatelkami odstranit možná kursová rizika spojená s převodem eura na americký dolar. Komise však provedla přímý převod eura na tureckou liru, aniž využila mezipřepočet na americký dolar. Tribunál tedy dospěl ke správnému závěru, že neexistuje žádný právní základ ani skutkový poznatek, který by odůvodňoval zohlednění jiných měn, než je euro a turecká lira, nebo využití mezipřepočtu na americký dolar. Všechny vývozní ceny, které podléhaly převodu, byly denominovány v eurech [52], jak vyplývá z bodu 98 odůvodnění sporného nařízení, a neměly žádný zjevný vztah k americkému dolaru, přičemž mezipřepočet na americký dolar nebyl s ohledem na místo určení zboží podle čl. 2 odst. 10 písm. j) základního nařízení nezbytný.

78. Tento závěr nemůže být vyvrácen argumentem navrhovatelek, podle něhož Komise provedla spíše mezipřepočet na eura než přímý přepočet amerického dolaru na turecké liry. Jak připomíná Tribunál v bodech 20 až 24 napadeného rozsudku ve věci C-499/24 P, navrhovatelky fakturovaly některé domácí prodeje a své výrobní náklady vykázaly v amerických dolarech. Za těchto podmínek se Komise rozhodla provést přepočet prostřednictvím eura, aby zajistila spravedlivé srovnání. Přestože se tato metoda může jevit jako sporná, neboť lze s ohledem na „vzájemné propojení“ směnných kursů pochybovat o nezbytnosti nebo přidané hodnotě takového mezipřepočtu [53], nemá tento rozpor na analýzu žádný dopad. Neexistuje totiž žádná zákonná povinnost zohlednit transakce v cizích měnách na termínovaných trzích s jinou měnou, než jakou si zvolila Komise pro účely srovnání.

[49] – Viz bod 44 tohoto stanoviska.

[50] – Viz bod 47 tohoto stanoviska.

[51] – Za předpokladu, že navrhovatelky mají v úmyslu tvrdit, že Komise by mohla podle vlastního uvážení převést transakce provedené v eurech na jakoukoli jinou měnu, například na dánské koruny, aby nemusela zohlednit zajišťovací transakce mezi eury a tureckými lirami, netvrdí přitom ani nijak nedokládají, že by byla volba převodu na měnu vyvážející země vedena cílem vyhnout se zohlednění jejich zajišťovacích smluv.

[52] – Viz bod 85 napadeného rozsudku ve věci C-499/24 P a bod 196 napadeného rozsudku ve věci C-498/24 P.

[53] – Viz body 70 a 83 tohoto stanoviska.

79. Zajišťovací smlouvy uzavřené navrhovatelkami nebyly pro sporný měnový přepočet relevantní. Neexistoval tedy žádný objektivní důvod k jejich zohlednění při výpočtu. Tribunál proto dospěl v napadených rozsudcích správně k závěru, že přepočet z eura na americký dolar, který byl stanoven v zajišťovacích smlouvách, nemá žádný dopad na přepočet provedený Komisí a nemusí být zohledněn.

80. Z pohledu Tribunálu postačovalo toto konstatování k tomu, aby byl žalobní důvod navrhovatelek zamítnut. Podle mého názoru to nepředstavuje nesprávné právní posouzení. Jak Tribunál správně uvedl, Komise nebyla povinna zohlednit směnný kurs uvedený v zajišťovacích smlouvách, ale mohla se řídit svou ustálenou správní praxí a použít ke srovnání běžné hodnoty a vývozní ceny měnu vyvážející země, tj. tureckou liru, jak výslovně upřesňuje bod 98 odůvodnění sporného nařízení.

c) Další poznámky

81. Přestože je odůvodnění napadených rozsudků již natolik přesné a podrobné, aby mohl být společný důvod kasačních opravných prostředků zamítnut, je vhodné doplnit ještě několik poznámek za účelem hlubšího objasnění právních souvislostí, které umožní Soudnímu dvoru lépe pochopit hlavní body dotčených věcí.

82. Zaprvé ze spisu nevyplývá, že by přepočet na americký dolar zásadně změnil výsledek výpočtu, tím spíše, že navrhovatelky nepředložily žádný důkaz újmy. Jak upřesňuje bod 99 odůvodnění sporného nařízení, omezily se pouze na tvrzení, že tímto přepočtem byla ovlivněna srovnatelnost cen, a poskytly teoretický příklad, přičemž tvrdily, že měl být použit směnný kurs uvedený v zajišťovacích smlouvách. Jak uvádí bod 100 odůvodnění sporného nařízení, tento teoretický příklad nepředstavuje důkaz, neboť neodráží skutečnou obchodní činnost navrhovatelek ani výpočet dumpingového rozpětí. Vzhledem k tomu, že navrhovatelky nepředložily žádný přesvědčivý argument, jímž by tento závěr zpochybnily, je třeba se řídit analýzou Komise.

83. Kromě toho argument navrhovatelek, který se týká „vzájemného propojení“ měn, v žádném případě neprokazuje nepříznivý účinek převodu na tureckou liru; tuto hypotézu naopak spíše vyvrací. Kdyby takové vzájemné propojení existovalo, bylo by namístě dospět k závěru, že z daného převodu neplyne žádná nevýhoda. Komise tedy správně uvedla, že navrhovatelky neprokázaly žádné zjevné pochybení při výkonu její posuzovací pravomoci, které by vedlo k nespravedlivému srovnání běžné hodnoty a vývozní ceny.

84. Zadruhé konstatováním, že Komise nebyla povinna zohlednit zajišťovací smlouvy, Tribunál s konečnou platností vyjádřil, že Komise nebyla povinna odchýlit se od své ustálené správní praxe v oblasti určování dumpingového rozpětí. S tímto právním postojem je třeba souhlasit. Jak již bylo uvedeno v tomto stanovisku, v oblasti mezinárodních obchodních vztahů je zachování této správní praxe odůvodněno, neboť zaručuje neutralitu, objektivitu, stabilitu, nezávislost a transparentnost správních úkonů [54].

85. Tyto cíle obecného zájmu mají přednost před soukromými zájmy hospodářských subjektů. Zajišťovací smlouvy jsou soukromoprávními smlouvami, jejichž jediným cílem je vnitřní řízení rizik, a v zásadě nemohou z právního hlediska nijak ovlivnit metodu, kterou použije orgán provádějící šetření pro účely výpočtu dumpingového rozpětí. Komise tedy není povinna přizpůsobit své výpočty měnám nebo směnným kursům, které si zvolily strany.

[54] – Viz body 51 a násl. tohoto stanoviska.

86. Je třeba připomenout, že podle ustálené judikatury unijní orgány disponují v oblasti společné obchodní politiky a obzvláště v oblasti obchodních ochranných opatření širokou posuzovací pravomocí z důvodu odborné a hospodářské složitosti nezbytných analýz [55]. Zohlednění měn nebo směnných kursů zvolených výlučně k ochraně soukromých finančních zájmů by tuto posuzovací pravomoc zpochybnilo.

87. Zatřetí by zajišťovací smlouvy musely být zohledněny pouze v případě, že dané transakce splňují podmínky stanovené v čl. 2 odst. 10 písm. j) základního nařízení, který stanoví výjimku pro termínované prodeje přímo spojené s vývozem. Je třeba připomenout, že výjimky musí být vykládány restriktivně [56]. V této věci vyjádřila Komise pochybnosti o splnění těchto podmínek. Vzhledem k neexistenci přesvědčivých důkazů by se mělo mít za to, že tyto podmínky nebyly splněny.

88. V tomto ohledu Komise uvedla, že prodej v amerických dolarech na zahraničních trzích nebyl „přímo spojen“ s vývozním obchodem, jak požaduje čl. 2 odst. 10 písm. j) základního nařízení. Bod 101 odůvodnění sporného nařízení navíc upřesňuje, že některé zajišťovací operace mohly být po prodeji upraveny v závislosti na vývoji finančních výhledů s cílem maximalizovat návratnost společností, což navrhovatelky v prvním stupni před Tribunálem zpochybnily. Tribunál nicméně tyto argumenty nezkoumal, neboť měl za to, že důvody, které uvedla Komise v bodě 98 odůvodnění sporného nařízení, postačovaly k tomu, aby odůvodnily zamítnutí návrhu na úpravu podle čl. 2 odst. 10 písm. j) základního nařízení. Kdyby naopak Soudní dvůr dospěl k závěru, že toto odůvodnění nepostačuje k zamítnutí důvodu vycházejícího z porušení tohoto ustanovení a rozhodl by o vrácení věci Tribunálu, pak by Tribunál musel zkoumat případnou spekulativní povahu těchto transakcí.

89. Závěrem je třeba připomenout, že podle ustálené judikatury se musí unijní soudy při přezkumu hospodářských posouzení provedených Komisí, a to i v oblasti antidumpingového cla, omezit na ověření toho, zda byla dodržena procesní pravidla, jakož i na přezkum věcné správnosti skutkových zjištění a neexistence zjevně nesprávného posouzení a zneužití pravomoci [57]. Nemám přitom za to, že by úvahy Tribunálu mohly být považovány za stižené vadou nesprávného právního posouzení, a to ani podle měřítek zvláště přísného soudního přezkumu.

90. S ohledem na hlediska popsaná v mé analýze je podle mého názoru třeba zamítnout jako neopodstatněný čtvrtý důvod předložený ve věci C-498/24 P, jakož i šestý důvod předložený ve věci C-499/24 P.

V. Závěry

91. S ohledem na všechny výše uvedené úvahy navrhuji Soudnímu dvoru, aby zamítl čtvrtý důvod předložený ve věci C-498/24 P (Çolakoğlu Metalurji a Çolakoğlu Dış Ticaret v. Komise), jakož i šestý důvod předložený ve věci C-499/24 P (Ereğli Demir ve Çelik Fabrikaları a další v. Komise).

[55] – Viz rozsudek ze dne 7. dubna 2016, ArcelorMittal Tubular Products Ostrava a další v. Hubei Xinyegang Steel (C-186/14 P a C-193/14 P, EU:C:2016:209, bod 34).

[56] – Viz rozsudky ze dne 29. září 2011, Komise v. Irsko (C-82/10, nezveřejněný, EU:C:2011:621, bod 44); ze dne 19. září 2013, Dashiqiao Sanqiang Refractory Materials v. Rada (C-15/12 P, EU:C:2013:572, bod 17), a ze dne 10. února 2021, RFA International v. Komise (C-56/19 P, EU:C:2021:102, bod 54).

[57] – Viz rozsudek ze dne 29. února 2024, Methanol Holdings (Trinidad) v. Komise (C-688/22 P, nezveřejněný, EU:C:2024:180, bod 34).